



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 631/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 7, čl. 10 ods. 1 a 3 a čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych právach a slobodách postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 33/17/1000 a jej upovedomením zo 16. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 3 a čl. 8 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 7, čl. 10 ods. 1 a 3 a čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych právach a slobodách (ďalej len „pakt o občianskych právach“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 33/17/1000 a jej upovedomením zo 16. októbra 2017.

Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v čase od 22. mája 2015 do 15. júla 2016 vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a väzby v Leopoldove (ďalej len „ústav“). Ako z argumentácie sťažovateľa vyplýva, „Dňa 14.4.2016 o 12:10 hod. bol... opätovne vyzvaný ísť upratovať spoločné priestory, na čo referentovi režimu oznámil, že má bolesti chrbta, pretože v ten deň už upratoval dve cely a chodbičku, kde je ubytovaný - toto bolo referentom režimu akceptované a sťažovateľ ani nebol predvedený k lekárovi na posúdenie prípadnej (ne)oprávnenosti tohto ospravedlnenia... Následne, až dňa 3.5.2016 bol sťažovateľ oboznámený pedagógom ústavu so začatím disciplinárneho konania kvôli výzve na upratovanie.“. Z ďalšej argumentácie sťažovateľa vyplýva, že „Podkladom rozhodnutia mala byť výpoveď príslušníka zboru, por. [REDAKOVANÉ] zo dňa 14.4.2016. Ako je zrejmé zo Záznamu o výpovedi svedka zo dňa 14.4.2016. svedok [REDAKOVANÉ] o 12:30 hod, sám seba poučil a následne sa sám aj vypočul... Z Oznámenia o disciplinárnom previnení je ďalej zrejmé, že podkladom rozhodnutia majú byť Stanoviská lekára zo dňa 27.4.2016, a z 5.5.2016...“. Sťažovateľ bol v rámci disciplinárneho konania vedeného ústavom pod sp. zn. 1891040-1/2016-DT podozrivý z porušenia § 39 písm. b) a c) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu“), t. j. že nesplnil povinnosť plniť pokyny a príkazy príslušníka zboru a zamestnanca zboru a povinnosť plniť úlohy vyplývajúce z programu zaobchádzania. Ústav v rámci disciplinárneho konania vedeného proti sťažovateľovi pod sp. zn. 1891040-1/2016-DT rozhodol svojimi rozhodnutiami č. 1891040-1/2016-DT z 12. mája 2016 a 9. júna 2016 (rozhodnutie o odvolaní) o spáchaní disciplinárneho previnenia podľa § 52 ods. 3 písm. a) zákona o výkone trestu, za čo sťažovateľovi uložil disciplinárny trest, a to pokarhanie. Proti predmetným rozhodnutiam ústavu sa sťažovateľ bránil podnetom podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o prokuratúre“) na Krajskej prokuratúre v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“), ktorá podnet v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Kn 26/17/2200 vyhodnotila ako neopodstatnený, o čom bol sťažovateľ upovedomený listom z 26. apríla 2017, a na generálnej prokuratúre, ktorá v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 33/17/1000 taktiež vyhodnotila jeho opakovaný podnet ako neopodstatnený, o čom bol sťažovateľ upovedomený listom zo 16. októbra 2017. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

V podanej sťažnosti sťažovateľ skonštatoval, že *„Predmetný zásah do sťažovateľových základných práv nebol legálny, legitímny a ani nevyhnutný (resp. striktné nevyhnutný v prípade ponížujúceho zaobchádzania) v demokratickej spoločnosti.“*. V podrobnostiach poukázal na to, že *„K otázke legality: Disciplinárny trest bol sťažovateľovi uložený až takmer dva mesiace po tom, čo sa o jeho údajnom disciplinárnom previnení dozvedel príslušník zboru s disciplinárnou právomocou (dňa 18.4.2016 pedagóg ústavu)... K otázke legitimacy: Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu a nesporný fakt, že sťažovateľ má určité zdravotné problémy, jeho potrestanie za nezúčastnenie sa upratovacích prác nesledovalo skutočný legitímny cieľ... K otázke proporcionality, resp. prísnej proporcionality pri ponížujúcom zaobchádzaní:.. Nútené sťažovateľa cestou disciplinárneho potrestania k činnosti, pri ktorej istým spôsobom fyzicky trpí (čo nesporne ponížujúce je), nemožno považovať za striktné nevyhnutné v demokratickej spoločnosti a teda za ospravedliteľné - jeho disciplinárne potrestanie tak nemožno považovať za oprávnené.“*. V závere sťažovateľ zhrnul, že *„Disciplinárne potrestanie sťažovateľa pre ospravedlnenie sa z upratovania spoločných priestorov, pri ktorom kvôli objektivizovaným zdravotným ťažkostiam zažíva isté fyzické a aj psychické utrpenie (keďže išlo o zjavnú šikanu) je ponížujúcim zaobchádzaním. Toto potrestanie neobstojí v teste legality, legitimacy a proporcionality, a teda neoprávnené zasahuje aj do sťažovateľovho práva na súkromie, na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, keďže poškodzuje jeho osobnostné práva a vykresľuje ho ako neslušného. Napokon v tomto konaní došlo aj k zásadnému porušeniu sťažovateľovho práva na inú právnu ochranu (nejednalo sa z materiálneho hľadiska o previnenie, boli použité nezákonne získané dôkazy, disciplinárny trest nebol uložený v 30-dňovej subjektívnej lehote, a odvolací orgán úplne ignoroval všetky dôkazné návrhy a námietky uplatnene v odvolaní proti rozhodnutiu z 12.5.2016).“*.

K postupu generálnej prokuratúry uzavrel: „*Generálna prokuratúra nevykonaním nápravy v konaní o opakovanom podnete sťažovateľa porušila jeho právo nebyť podrobovaný ponižujúcemu zaobchádzaniu, právo na súkromie, právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, a nevysporiadaním sa s relevantnými námietkami v podnete a opakovanom podnete aj jeho právo na inú právnu ochranu.*“

V petite podanej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezhom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa nebyť podrobovaný ponižujúcemu zaobchádzaniu, na súkromie, na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, a na inú právnu ochranu, podľa čl. 3 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 7, čl. 10 ods. 1 a 3, a čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych právach a slobodách, a čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v konaní Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/2 Gn 33/17/1000 porušené boli.

2. List Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/2 Gn 33/17/1000-11 zo dňa 16.10.2017 sa zrušuje a vec sa vracia Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 4 000 EUR...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu teda predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite poskytne (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04). Už formulované ústavné závery sa v zásade vzťahujú nielen na ochranu poskytovanú súdmi, ale aj na ochranu poskytovanú inými orgánmi Slovenskej republiky.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného

práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

Z písomného upovedomenia generálnej prokuratúry č. k. IV/2 Gn 33/17/1000-11 zo 16. októbra 2017 vyplýva:

„Prípisom z 02. októbra 2017, sp. zn. IV/2 Gn 33/17/1000-10, Vám bolo oznámené, že lehota na vybavenie opakovaného podnetu bola predĺžená a o spôsobe jeho vybavenia budete upovedomený čo v najkratšom možnom termíne.

V rámci vybavenia opakovaného podnetu po predložení a následne preskúmaný na vec sa vzťahujúci spisový materiál spočívajúci v spise vedenom na Krajskej prokuratúre Trnava pod sp. zn. 3 Kn 26/17/2200.

Listom prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava z 26. apríla 2017, sp. zn. 3 Kn 26/17/2200-7, ste boli upovedomený, že v postupe Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov neboli vo vzťahu k disciplinárnemu konaniu zistené dôvody vyžadujúce prijatie zákonných opatrení v rozsahu pôsobnosti prokuratúry a z tohto dôvodu podnet zo 17. januára 2017 vyhodnotil ako nedôvodný a odložil. Pred samotným vybavením podnetu príslušný prokurátor preskúmal obsah spisu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov pod číslom 1891040-1/2016-DT, týkajúci sa disciplinárneho konania vo vzťahu k Vašej osobe.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava sa pri vybavovaní pôvodného podnetu zo 17. januára 2017 dostatočným spôsobom vysporiadal s Vašou argumentáciou, s jeho závermi sa v plnom rozsahu stotožňujem, na tieto poukazujem a nie je potrebné ich ďalej bližšie rozpisovať.

V postupe prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava som pri vybavovaní podnetu zo 17. januára 2017 nezistil žiadne porušenie zákona alebo iného všeobecne záväzného

právneho predpisu, na ktoré by bolo potrebné reagovať prokurátorským opatrením, a preto opakovaný podnet z 09. júla 2017 odkladám, pretože nie je dôvodný.“

Z písomného upovedomenia krajskej prokuratúry č. k. 3 Kn 26/17/2200-7 z 26. apríla 2017 vyplýva:

„Vo vzťahu k uvedenému disciplinárnemu konaniu a previneniu je po preskúmaní vzťahujúceho sa spisového materiálu potrebné uviesť, že dňa 14.4.2016 bolo na predpísanom tlačive spísané príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže oznámenie o tom, že z Vašej strany malo dôjsť k disciplinárnemu previneniu, a to dňa 14.4.2016 v čase o 12:10 hodine, v objekte č. 20 Hrad, na VIII oddiele, kedy ste nemali splniť a rešpektovať výzvu a pokyn príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže k upratovaniu spoločných priestorov ubytovne z dôvodu, že ste mali mať zdravotné problémy. S oznámením bol následne oproti podpisu dňa 14.4.2016 oboznámený príslušník s disciplinárnou právomocou (pedagóg oddelenia disciplinárnych trestov). K uvedenému disciplinárnemu previneniu ste sa písomne vyjadrili písomne, a to dňa 1.5.2016. K disciplinárnemu previneniu sa vyjadril aj ďalší príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže, prítomný pri disciplinárnom previnení, ktorý potvrdil, že ste odmietli splniť výzvu a pokyn k upratovaniu s odôvodnením, že máte zdravotné problémy. Zo zabezpečeného písomného stanoviska lekárky ústavu zo dňa 27.4.2016 okrem iného vyplýva, že od 10.8.2015 do 27.4.2016 ste sa k lekárovi ústavu s prípadnými zdravotnými ťažkosťami nežiadali. Aj k uvedenému ste podali v danej veci písomné doplnenie zo dňa 3.5.2016, v ktorom ste okrem iného uviedli, že na dotaz, či máte k zdravotným problémom doložiť písomné vyjadrenie Vám referent uviedol, že netreba. Následne bola lekárom ústavu podaná k Vaším zdravotným ťažkostiam a problémom ďalšia lekárska správa a stanovisko zo dňa 5.5.2016, z ktorého okrem iného vyplýva, že po oboznámení sa aj s Vami predloženými lekáorskými nálezmi a po ich objektívnom posúdení je zrejmé, že ste spôsobilý vykonávať práce, ktoré ste vykonávať odmietli.

Následne po takto vykonanom dokazovaní bolo príslušným orgánom (príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže s disciplinárnou právomocou, pedagógom) dňa 12.5.2016 rozhodnuté, že ste sa dopustili disciplinárneho previnenia tým, že ste dňa 14.4.2016 v čase o 12:10 hodine nespĺnili pokyn príslušníka Zboru väzenskej a justičnej

stráže, po tom čo ste boli vyzvaný k upratovaniu spoločných priestorov VIII. oddielu, čím ste porušili povinnosti odsúdeného v ustanovení § 39 písm. b/, písm. c/ zák. č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody v platnom znení, za čo Vám bolo uložené pokarhanie v zmysle ustanovenia § 52 ods. 3 písm. a/ cit. zákona. Dotknuté rozhodnutie zo dňa 12.5.2016 Vám bolo oznámené a jeho písomné vyhotovenie doručené dňa 12.5.2016, čo ste potvrdili vlastnoručným podpisom. Rozhodnutie obsahuje pritom všetky zákonné náležitosti, vrátane správneho poučenia o možnosti podať proti rozhodnutiu v zákonnej lehote opravný prostriedok. Proti predmetnému rozhodnutiu ste následne v ten istý deň, dňa 12.5.2016 podali do zápisnice odvolanie, ktoré bolo rozhodnutím príslušného orgánu dňa 9.6.2016 v odvolacom konaní zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu bolo potvrdené. Toto rozhodnutie ste prevzali dňa 10.6.2016.

V nadväznosti na doposiaľ uvedené, po preskúmaní vyššie uvedených rozhodnutí a vzťahujúceho sa spisového materiálu možno považovať dotknuté rozhodnutia za vecne správne, zákonné a odôvodnené, pričom som v danom prípade nevzhliadol potrebu prijatia žiadnych zákonných prokurátorských opatrení voči nim.

Napokon, čo sa týka skutočností namietaných v podanom podnete poukazujem predovšetkým na to, že orgánu s disciplinárnou právomocou, ktorý vo veci konal a rozhodoval v prvom stupni (pedagógovi) bolo podozrenie zo spáchania disciplinárneho previnenia oznámené dňa 14.4.2016 a o uložení disciplinárneho trestu následne rozhodol dňa 12.5.2016. Z uvedeného teda vyplýva, že podľa § 52a ods. 4 cit. zákona bola tak zákonná 30 dňová lehota ako aj zákonná 1 ročná lehota na prejednanie a rozhodnutie o disciplinárnom previnení zachovaná. Opravný prostriedok, ktorý bol voči prvostupňovému rozhodnutiu Vami podaný mal odkladný účinok a rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu sa tak stalo v danom prípade právoplatným až po rozhodnutí odvolacieho orgánu, ku ktorému došlo dňa 9.6.2016.

Odvolanie bolo podané dňa 12.5.2016, pričom vec bola príslušnému odvolaciemu orgánu na rozhodnutie predložená dňa 20.5.2016, a to v súlade s ustanovením § 97 j ods. 6 cit. zákona. Odvolací orgán o podanom odvolaní v danej veci následne rozhodol dňa 9.6.2016, teda taktiež v zákonnej lehote a v súlade s ustanovením § 97j ods. 8 cit. zákona.“

Z písomného rozhodnutia ústavu č. 1891040-1/2016-DT z 9. júna 2016 vyplýva:

„Oprávnený orgán začal dňa 14. 4. 2016 disciplinárne konanie č. 1891040-1/2016-DT voči odsúdenému [REDAKOVANÉ], z. č. 1891040 na základe oznámenia o disciplinárnom previnení, spracovaného dňa 14.4.2016 referentom režimu úseku režimovej činnosti oddelenia výkonu trestu npor. [REDAKOVANÉ], za nesplnenie jeho pokynu upratať spoločné priestory ubytovne VIII. oddielu, záznamu o výpovedi svedka por. [REDAKOVANÉ] referenta režimu úseku režimovej činnosti oddelenia výkonu trestu zo dňa 14.4.2016 prítomného pri vydaní pokynu odsúdenému [REDAKOVANÉ], pričom por. [REDAKOVANÉ] vo svojej výpovedi uviedol a potvrdil, že odsúdený nesplnil pokyn npor. [REDAKOVANÉ] upratať spoločné priestory ubytovne VIII. oddielu, stanoviska služobného lekára npor. [REDAKOVANÉ] pod číslom ÚVTOS a ÚVV-5-51/23-2016 zo dňa 27.4.2016. Stanovisko vyžiadal pedagóg kpt. [REDAKOVANÉ] na základe zdravotných dôvodov uvádzaných odsúdeným, pre ktoré podľa jeho vyjadrenia nemohol nesplniť pokyn príslušníka upratať spoločné priestory ubytovne VIII. oddielu. Konkrétne zdravotné dôvody uvádzané odsúdeným, a to zranenie kolena z minulosti a aktuálne bolesti v oblasti chrbta, pre ktoré nesplnil pokyn príslušníka, dňa 14.4.2016 zaznamenal referent režimu úseku režimovej činnosti oddelenia výkonu trestu npor. [REDAKOVANÉ] v aplikácii WVT (záznam doplnený do spisového obalu); v stanovisku služobného lekára sa uvádza, že Jeho zdravotné ťažkosti nie sú natoľko závažné, aby bol obmedzovaný v bežných aktivitách a činnostiach. Z uvedeného vyplýva, že zo zdravotného hľadiska je menovaný schopný vykonávať pomocné práce zamerané na udržiavanie čistoty a poriadku spoločných priestorov ubytovne a výpovede odsúdeného, ktorému bola dňa 3. 5. 2016 daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy a obhajovať sa. Z tlačiva, na ktorom mal odsúdený možnosť vyjadriť sa k veci vyplýva, že odsúdený oznámil referentovi režimu, že ho bolí koleno, ktoré má údajne po úraze a kríže, ktoré ho bolievajú dlhodobo. Ďalej uviedol, že v ten deň upratal svoju celu aj chodbičku a aj z týchto činností ho bolieva koleno a kríže. Odsúdený [REDAKOVANÉ] na podporu svojho vyjadrenia predložil doklady ohľadom zdravotného stavu, ktoré pedagóg kpt. [REDAKOVANÉ] bez nahliadnutia v zalepenej obálke odovzdal na posúdenie služobnej lekárke, ktorá vo svojom stanovisku číslo ÚVTOS a ÚVV-5-59/23-2016 zo dňa 05.5.2016 uvádza „po objektívnom posúdení lekárskeho nálezov je zrejmé, že menovaný je spôsobilý vykonávať vyššie uvedené práce.“

Oprávnený orgán zhodnotil všetky dôkazy a na základe ich zhodnotenia dospel k záveru, že spáchanie disciplinárneho previnenia odsúdeným bolo v disciplinárnom konaní dostatočne preukázané.

O uložení disciplinárneho trestu rozhodol oprávnený orgán s prihliadnutím na závažnosť spáchaného disciplinárneho previnenia. Uložený disciplinárny trest považujem za primeraný disciplinárnemu previneniu z hľadiska zásad ukladania disciplinárnych trestov ako aj z dôvodu nekritického postoja odsúdeného k svojmu pochybeniu.

Je potrebné tiež konštatovať, že upratovanie spoločných priestorov ústavu, ubytovacích priestorov odsúdeného a osobných vecí odsúdeného sa považuje za plnenie jeho základnej povinnosti v súlade s § 52 ods. 3 vyhlášky č. 368/2008 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, v znení neskorších predpisov. Zároveň je potrebné tiež poukázať na skutočnosť, že uvedené aktivity má odsúdený stanovené v úlohách v programe zaobchádzania v oblasti zaraďovanie do práce. Z dostupnej dokumentácie o odsúdenom sa javí správanie odsúdeného ako zámerné s účelom vyhnúť sa plneniu uvedenej povinnosti (záznam z aplikácie WVT zo dňa 15.4.2016 doplnený do spisového obalu).

Konaním odsúdeného [REDAKOVANÉ] došlo k nesplneniu povinnosti odsúdeného uvedenej v § 39 písm. b) zákona, na základe ktorého je odsúdený povinný plniť pokyny a príkazy príslušníka zboru, ako aj povinnosti uvedené v § 39 písm. c) zákona - plniť úlohy vyplývajúce z programu zaobchádzania, s ktorými bol dňa 18.3.2016 oboznámený. Podľa § 52 ods. 1 a 2 zákona je odsúdený disciplinárne zodpovedný za disciplinárne previnenie. Disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinnosti alebo zákazu podľa tohto zákona, predpisov na jeho vykonanie alebo ústavného poriadku odsúdeným.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a podkladov vedúcich k jeho vydaniu som dospela k záveru, že oprávnený orgán v rozhodnutí vychádzal z objektívne zisteného skutkového stavu, pri jeho zisťovaní postupoval v súlade so zákonom, zistil presne a úplne skutočný stav vecí v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie a umožnil odsúdenému vyjadriť sa k veci, navrhnúť dôkazy a obhajovať sa, s ktorými sa náležite vysporiadal. Rovnako preukázateľne odôvodnený bol aj uložený disciplinárny trest.“

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Inými slovami, ústavný súd predstavuje ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04).

Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09 a iné).

Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Po oboznámení sa s obsahom upovedomenia generálnej prokuratúry č. k. IV/2 Gn 33/17/1000-11 zo 16. októbra 2017 (aj v spojení s dôvodmi vyplývajúcimi z upovedomenia krajskej prokuratúry č. k. 3 Kn 26/17/2200-7 z 26. apríla 2017) ústavný súd konštatuje, že prokurátor generálnej prokuratúry vybavujúci sťažovateľov opakovaný podnet konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými

ustanoveniami zákona o prokuratúre, v interpretácii ktorých nezistil rozpor s ich obsahom a účelom, pričom jeho úvahy sú legitímne, právne akceptovateľné a ústavne súladné, po preskúmaní ktorých ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na podrobnú a precíznu právnu argumentáciu generálnej prokuratúry vyslovenú v jej upovedomení č. k. IV/2 Gn 33/17/1000-11 zo 16. októbra 2017 v spojení s dôvodmi vyplývajúcimi z upovedomenia krajskej prokuratúry č. k. 3 Kn 26/17/2200-7 z 26. apríla 2017, ktorá vyčerpávajúcim spôsobom obsiahla právnu podstatu predmetnej právnej veci sťažovateľa s odkazmi aj na príslušnú právnu úpravu, nie je potrebné z pohľadu ústavného súdu uvádzať ďalšie podporné/vysvetľujúce argumenty. Tento záver ústavného súdu zakladá dôvod odmietnutia sťažovateľom podanej sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd dáva sťažovateľovi do pozornosti aj svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhověli (I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06). Navyše, kompetencie ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti dané mu ústavou vylučujú jeho právomoc na revidovanie zákonom danej právomoci orgánov verejnej moci, a to vrátane kompetenčných právomocí orgánov prokuratúry v konaní podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, pokiaľ výkon tejto právomoci nebol ani svojvoľný, ani arbitrárny. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu ďalších sťažovateľom označených základných práv, v dôsledku čoho ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v celom jej rozsahu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2017